

Oaspete-n copilărie

Bragagiu

Cum aş vrea să vină iarăşi
Ziua c-ochii de cireşe
Când cântările de vară-şi
Vor tot cerul să înfeşe.

Ciocârlia dorul pierde
După trilul său întruna
Şi-n împărăţia verde
Florile îşi pun cununa.

Drum de vară până-n seară
Mi-au poftit tălpile goale
Printre fire de năgară
Leagănând argintul moale.

Zâmbetele linăriţa
Cu-aurul şi-a pus în gură,
Pitpalacul prepeliţa
Îl pulsează prin căldură.

Boarea largului de stepe
Curge nu se ştie unde
Nu pricep de când începe
Precum şi-ncotro pătrunde.

Arşiţa se joacă valuri
Mai departe de privire
Orice ţel de idealuri
Uit cu ţinte de iubire.

Doar păşesc căci se păşeşte,
Doar trăiesc căci sunt în viaţă,
Iar cicoarea albăstreşte
Cu priviri de dimineaţă.

Libertatea îmi aleargă
Pârjolită şi descultă...
Doamne, lumea ce e largă
Slobodă când se pronunţă!

Rup zăbrelile urbane
Evadatul de cetate
Încălţările orfane

Au rămas cu guri căscate.

Tălpile-mi uitând pământul
Și-l aduc acum aminte
Chiar de uneori le-nghimpă
De mă fulgeră prin minte.

Dar sunt liber, liber parcă
Cel puțin ating o stare
Care sinceră încearcă
A trăi puțin cu Soare.

Să îmi risipesc povara
Ca lichenii ce mă împlă...
Ei, și ce dacă năgara
Se-ncurcă-n argintul tâmpiei!..

Ani și săptămâni nu-mi număr
Prin oraș tușind a boală
Cu adidașii pe umăr
Merg pe-asfaltul numai smoală.

Un șofer frână un pic cu
O mașină arătoasă:
„De acasă vii, nenicu!”
„De acasă, de acasă!!!”
Victor Bragagiu